

Lakott világok sokasága

A csodacsillagász

A tizenkilencedik század második felében egy igen különleges és termékeny író ismert meg a világ. Nicolas Camille Flammarion 1843-ben született Franciaországban. Már tizenöt évesen a párizsi obszervatóriumban dolgozott, és 1862-ben írt egy könyvet „Lakott világok sokasága” címmel, amiben a Földön kívüli életet tárgyalja. A férfi viszont nemcsak a csillagokat kutatta, hanem a paranormális jelenségeket is.

Flammarion magánobszervatóriumot is létesített, majd megalapította a Francia Csillagászati Társaságot. Gyakorta utazott léghajóval, amikor is a magasban meteorológiai megfigyeléseket végzett. A kutatásairól és nézeteiről egyre több könyvet írt, amelyek nagyon népszerűek lettek

Nicolas Camille Flammarion
francia sci-fi író és tudós

a korszakban, több generáció is rajongott értük. Haláláig, 1925-ig legalább 20 könyvet adott ki. A magyar könyvpiacra sajnos ezeknek csak egy része jelent meg. Flammarion játékosan tanította az olvasókat, ugyanis sci-fi szerű regényekbe burkolta a tudományos információkat. Ismerjük meg hát magával ragadó írásait!

A mindenség és a földönkívüliek

A csillagásznak meggyőződése volt, hogy a Földön kívül máshol is van élet. Könyveiben gyakorta eljátszott a gondolattal, hogy elrepül a Naprendszer bolygóra, megtekinteni az ottani világokat. Nagyon sokszor még más csillagok bolygóinak az életét is megpróbálta kitalálni.

Ma már talán tudománytalannak tűnhetnek ezek a feltételezések, viszont az akkori adatokhoz és ismeretekhez viszonyítva teljesen megállták a helyüket. Flammarion számára az Ég a Mindennel egyenlő, a vég nélküli tér, ami mindent magában foglal. Egy pillanatra foglalkozni az Éggel annyi, mint foglalkozni az éghajlatokkal, a bolygókkal, a nappalokkal és az éjszakákkal, a jelennel, a múlttal, a jövővel – mert a csillagászatra nézve az idő nem létezik, s ez a tudománya a végtelenségnek és az örökkévalóságnak. Ám egy csillagász számára az éj fontosabb, mint a nappal. Flammarion leírása varázslatos:

„Melyik lélek az, melyhez minden szónál ékebben szólóan ne beszélne a csillagos éj gyönyörű látványa? Vane valaki, aki a fejünk felett csillogó világok láttára mintegy önkénytelenül ne gondolt volna a teremtés nagy titkának kérdésére? Az éj magányos órái valósággal a legszebbek minden óránk között, egyedül azok, melyekkel benső közlekedésbe léphetünk a nagy és szent természettel. Nem a sötétség leplet borítják ezek a világegyetemre,

hanem félretolják azokat a lepleket, melyeket a Nap világossága borít reája. A nappal fényes csillaga elrabolja tőlünk az égboltozat fényességeit, és csakis az éj az, mely újra élénkbe tárja annak fenséges panorámáját. A sötétben szabadon emelkedik tekintetünk az Égbe, túl a látszólagos boltozaton, fel a magasba, hol a csillagok fénylenek. És e roppant kiterjedésű tekintetben a gyors szárnyú gondolat együtt jár a látással és megdöbbenéssel szemléli e távoli fényességeket. A nyílt, szabad és átható tekintet az Égre felkölti a lelkünk mélyén szendergő örökös búskomorságot, és a természet eme látványa csakhamar bizonytalan és határozatlan ábrándozásba merít. Ekkor van az, hogy ezer és ezer kérdés szülemlik meg lelkünkben, és torlódik tekintetünk elébe. Az éj valósággal a magány órája, melyben a szemlélődő lélek az egyetemes békében újjászületik. Magunké leszünk, mint nem voltunk az egész napon át, elszigeteljük magunkat a világ mesterkélt életétől, bizalmasabb összeköttetésbe lé-

Mi célja a milliányi világnak, ha nincs sehol élet?

pünk a természettel, az igazsággal” – írta az 1896-ban megjelent Uránia című művében.

Visszatérve a földönkívüliekre, teljesen természetesnek vette, hogy ha itt kialakulhatott élet, akkor máshol is adottak lehetnek a feltételek. A Földön élő lények sokfélesége a természet véghetetlen hatalmára, akadályt nem ismerő teremő erejére és látványára van fektetve, melyet maga az élet gazdagsága tár fel. Ezen okból kifolyólag a Marson is volt vagy van élet, mert hát mi célból lennének rajta évszakok? Mi a célja a Jupiter felhőinek? Mi a célja a Vénusz hegyeinek és völgyeinek? Mi a célja a milliányi világnak, ha nincs sehol máshol élet rajtunk kívül? Ilyen kérdéseket feszegetett többször is Flammarion, és ezzel is célzott arra, hogy kell lennie egy Istennek, ami működteti az egész Világegyetemet, aminek céljai és okai vannak.

A csillagász „Lumen” című munkájában a főszereplő karakter találkozik egy földönkívüli lelkével, aki képes gyorsabban átkelni az Univerzumon, mint a fény, s megmutatja neki a világok sokaságát. Ezeken a bolygókon egyedi evolúciós fejlődés ment végbe, ami varázslatos változatosságot mutat be. Az egyik fajta lény leírása például: „Három ujjuk van, a koponya felső részén egy kúp alakú fül helyezkedik el, nemek nélkül és spontán módon szaporodnak.” Egy másik bolygón rózsaszínű óceánt mutat be, ahol intelligens növényi fajok élnek. Se szeri, se száma a változatos idegen lények lehetséges kinézetének.

A csillagász egyik magyar nyelven is kiadott műve

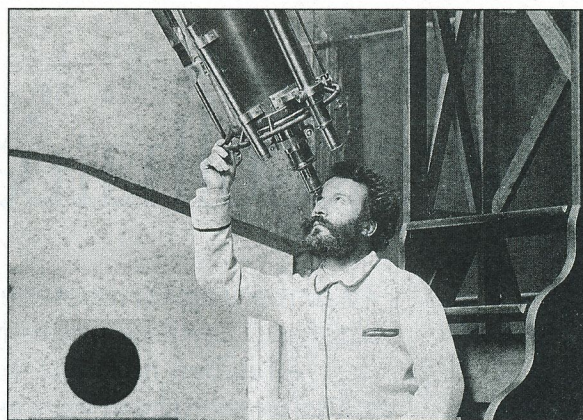
A lélek és a spiritizmus

Flammarion korában a spiritizmus, a szellemek idézése virágkorát élte. Bár a tudományt képviselte, igen erősen hajlott arra, hogy nemcsak a fizikai létezés van, és halálunk után tovább élünk valamilyen formában. Ennek ellenére mindent kritikusan vizsgált, például megbízhatatlannak találta a szeánszokon felbukkanó médiumok nagy részét. Az 1900-as évek elején több ilyen tárgyú könyvet is írt, és 1920-ban arra a következtetésre jutott, hogy igen ritka esetben valóban tevékenykedhetnek közöttünk szellemek, míg az emberek egy része pszichikus és felfedezetlen képességgel bír. Biztosra vélte a telepátia létezését is. Az őt ért kritikai megjegyzésekre úgy reagált, hogy a tudomány számtalan képviselője tévedett már a múltban, és sokszor nem akarták elfogadni a legbizarrabb jelenségek létezését sem.

Az „Ismeretlen” című munkájában bemutatta kutatását a pszichikus területen, és több száz levelet kapott, melyekben paranormális élményekről számoltak be neki a világ minden tájáról. Tudományos igénnyel rendszerezte azokat, kiszűrta belőlük az egyszerű és megmagyarázható jelenségeket – hallucinációkat, véletleneket, egyszerű álmokat –, s górcső alá vette az egyező furcsaságokat. Az egymástól független levélírók azonos dolgokról számoltak be: telepátiáról, szellemjelenségekről, jövőbe látó álmokról, belső sugallatokról és távolbalátásról is. Ezek a levelek felcsigázták Flammariont, és tovább kutatta az emberek élményeit.

Nézzünk egy általános beszámolót: „1870. október 23-án reggel öt órákor nyugodtan aludtam, a nélkül, hogy álmodtam volna, mikor egyszerre csak azt éreztem, hogy a bal arcomon valaki gyöngéden megcsókol. Egyszer csak felkiáltottam, hogy: Mama! Ugyanezen nap estét táviratot kaptunk, amelyből megtudtam, hogy az anyám, akit nagyon szerettem, reggel öt órákor meghalt. Ez az eset olyan nagy hatást gyakorolt reám, hogy sohasem felejttem el.”

Sok olyan levél volt, amikor egymáshoz közel álló személyek jelentek meg akaratlanul is a másiknak éppen haldoklásuk pillanatában.

Flammarion már ifjúkorában a párizsi obszervatóriumban dolgozott

Az író megbízhatatlannak találta a szeánszok médiumait

„A marquise egy este Párizsban egyik barátjánál ebédelt. Igen sokan voltak a vendégek, s nagyon vidámak. Egy fiatal leány nagyot sikoltott, s elkezdett hevesen zokogni. Mindenki odasietett, hogy segítsen rajta. A leány azt mondta: Ott! Ott megjelent az anyám! Húsz perc múlva csöngettek, és kérésték a leányt, hogy azonnal menjen haza, mert otthon nagy szerencsétlenség történt, az anyja hirtelen meghalt.”

Tudósunk minden tényt egybevetve az alábbiakat állapította meg: 1. A lélek létezik, mint valóságos, testtől független lény. 2. A tudomány előtt még ismeretlen tehetségei is vannak. 3. A távolból, az érzékek közreműködése nélkül gyakorolhat és felfoghat hatásokat. 4. A jövő már előre el van készítve, és meg van határozva azon okok által, amelyek előidézik, így a lélek néha felfogja a jövőt.

A csillagász konklúzióját sokan komolyan vették, de a tudósok nagy része teljesen elutasította. „Ami a magyarázatokat illeti, okos dolog, ha az ember e tekintetben nem követelőző. Bebizonyítottam, hogy a magyarázatok nem szükségesek a tények elfogadásához” – írta Flammarion. Ugyanezt tudjuk mondani mi is jelen pillanatban az ufókutatással kapcsolatban.